

prvnímu soudu, by, vyslechna strany, vysvětlil původní přihlášku dávky z majetku a o přihlášeném původně nedoplatku řečené dávky znovu rozhodl. Jest proto liché stanovisko dovolací rekurentky, že rozvrhové řízení, pokud se týče rozvrhový rok co do dávky z majetku, byv zrušen, nebyl dne 14. října 1927 skončen a že bylo přípustné (§ 211 ex. ř.), by berní úřad a dovolací rekurentka znovu dávku z majetku účtovaly a původní přihlášku doplnily. Dovolací rekurs, domáhající se příkázání nedoplatku na dávce z majetku ve výši 8.814 Kč s příslušnými úroky místo rekursním soudem přiřknuté částky 5.344 Kč a z ní připadajících úroků, jest neopodstatněný a bylo se o něm usnésti, jak se stalo.

Čís. 10542.

Veřejná obchodní společnost může býti komplementářem komanditní společnosti.

(Rozh. ze dne 16. února 1931, R I 68/31).

Rejstříkový soud zamítl opověď firmy Bratří M. a Františka P-a o zápis nové firmy »Bratří M. a spol. k. sp.« do obchodního rejstříku z důvodu, že komplementářem komanditní společnosti může býti jen osoba fysická, nikoli i veřejná společnost, zde firma Bratří M. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice s tím, by, nehledě k zamítacímu důvodu, znovu rozhodl o opovědi.

Důvody :

Právní názor nižších soudů nemá opory v zákoně. Jak nejvyšší soud vyložil již ve svém rozhodnutí čís. 4059 sb. n. s., k němuž co do podrobností stačí poukázati, ustálila se praxe (a částečně i nauka) po delším kolísání v ten rozum, že veřejným společníkem veřejné společnosti mohou býti nejen osoby fysické, nýbrž i právnické, ano, že mohou jimi býti i společnost veřejná a komanditní. Může-li však býti veřejná společnost veřejným společníkem veřejné společnosti, může býti zajisté i komplementářem komanditní společnosti, neboť v obou případech jest rozsah jejího ručení týž. Dovolací stížnost jest v § 16 cís. pat. z 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. odůvodněna a bylo rozhodnouti jak se stalo.

Čís. 10543.

Okolnost, že se matka neosvědčila ve vedení poručenství, nezbavuje ji práva spolupůsobiti při ustanovení jiného poručníka (spoluporučníka).

K vyloučení z poručenského úřadu se nevyhledává, by osoba pro tento úřad vyhlédnutá pracovala k poškození nezletilého nebo se prohřešila přímo proti jeho zájmům; stačí jakákoliv možnost rozporu vzájemných zájmů.

(Rozh. ze dne 16. února 1931, R I 120/31).

R e k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu matky poručenice proti ustanovení Theodora Š-a poručníkem a uvedl v otázce, o níž tu jde, v d ů v o d e c h : Stěžovatelka nejprve vytýká, že nebylo dbáno ustanovení § 196 obč. zák., podle něhož má jako matka právo ustanoviti jiného poručníka, a podle § 194 obč. zák. vylučuje z poručenství Theodora Š-a. Ale soud rekursní jest toho názoru, že v souzeném případě nelze se stěžovatelce dovolávat ustanovení §§ 196 a 194 obč. zák., neboť usnesením krajského soudu ze dne 25. září 1930, potvrzeným usnesením vrchního soudu ze dne 18. listopadu 1930 byli stěžovatelka jako mateřská poručenice a spoluporučník Jan E. propuštěni, poněvadž soudy dospěly k přesvědčení, že poručenstvo nespravovalo řádně majetek nezletilého, že nevedlo správu majetku podle převzatých povinností jako poctivý a pilný hospodář, nýbrž nesprávně, takže pozbylo důvěry soudu. Tímto nesprávným vedením poručenství pozbyla stěžovatelka podle mínění rekursního soudu také práva jmenovati poručníka podle § 196 obč. zák. a tím ovšem i práva někoho z poručenství vyloučiti ve smyslu § 194 obč. zák., neboť předpisy tyto mají zajisté na zřeteli otce, po případě matku, kteří požívají plné důvěry a kteří důvěru soudu nepozbyli nesprávným plněním svých povinností. Proto nelze míti zřetel k právům stěžovatelky podle uvedených zákonných ustanovení.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu matky poručenice zrušil napadené usnesení jakož i usnesení prvního soudu, jímž byl ustanoven Theodor Š. poručníkem nezletilce.

D ů v o d y :

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že se stěžovatelka nemůže v souzeném případě dovolávat ustanovení §§ 194, 196 obč. zák., neboť, dospěl-li poručenský soud k přesvědčení, že dosavadní poručenstvo nespravovalo řádně majetek nezletilého a pozbylo tím důvěry soudu, jest to sice důvodem, by matce. (spoluporučníku) byl poručenský úřad odňat, avšak okolnost, že se matka ve vedení poručenství neosvědčila, nezbavuje ji práva spolupůsobiti při ustanovení jiného poručníka po případě spoluporučníka tak, jak to zákon upravuje. Opačný názor nemá zákonného podkladu a když poručenský soud jmenoval nového poručníka nedbaje tohoto práva jakož i práva zákonem příbuzenstvu nezletilého vymezeného (§ 198 obč. zák.), jde tu o postup, jenž jest ve zřejmém rozporu se zákonem. Při jmenování poručníka rozhoduje ovšem především blaho nezletilého; leč této zásadě vyhovuje právě zákon v ustanoveních §§ 194, 196, 198, 211 obč. zák. a § 185 pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. předpokládá, že hlavně matka a příbuzenstvo nezletilého jsou povolány hájiti jeho zájmy. Nelze se od této zásady v tomto případě odchýliti, an, jakž plyne ze spisů, správu rozsáhlého majetku nezletilého vlastně vedl a za správu tu jest odpovědný spoluporučník E. Právem si tedy stěžuje matka nezletilého, že před jmenováním nového poručníka nebyly slyšeny ani ona, ani příbuzenstvo, a vytýká, že tento postup odporuje zákonu. Jest na poručenském soudu,

by se před jmenováním poručníka poradil s matkou, pokud se týče i s nejbližšími příbuznými a s nezletilým samým a dal jim příležitost projevit názory ve prospěch nezletilého, a by přihlížel k případným námitkám proti osobě navrženého poručníka. Dodává se, že není třeba, by se vyloučila z poručenského úřadu některá osoba, pro tento úřad vyhlédnutá proto, že pracovala k poškození nezletilého, anebo že se prohřešila přímo proti jeho zájmům, nýbrž že stačí jakákoliv možnost rozporu vzájemných zájmů, by soud ji nepověřil poručenským úřadem.

Čís. 10544.

Akciová společnost může býti členem veřejné obchodní společnosti, i když není ve stanovách, že se smí účastniti také na jiných podnicích. Bude se ovšem moci účastniti jen na podnicích spadajících do oboru statutárního předmětu podniku.

Údajem stanov o předmětu podniku určuje se jen obor podniku, na nějž jest omezena působnost akciové společnosti a jehož překročení by mohlo vésti k opatřením správních úřadů, netýká se však právních jednání, jimiž chce akciová společnost dosíci svého účelu.

(Rozh. ze dne 17. února 1931, R I 50/31).

Rejstříkový soud zamítl opověď veřejné obchodní společnosti A., ježto jejím společníkem jest i akciová společnost Sch. a uvedl v důvodech: Akciová společnost Sch. má jako předmět podniku podle § 4 stanov zapsáno toto: »výroba obchodních knih, knihtiskařství, litografie, papírnictví, výroba papírového zboží, hracích karet, továrnické knihařství a obchod s fotografickými potřebami; prodej ve velkém i malém vlastních výrobků a stejného zboží vůbec a za tím účelem zřízení aneb zakoupení potřebných závodů továrních, skladů a obchodních místností«. Jak z tohoto doslovu stanov vyplývá, není řečená firma oprávněna k účasti na jiných podnicích a přesahuje tudíž její účast v opovídané firmě rámec oprávnění, vymezených jí státně schválenými stanovami a znamená proto účast ta na opovídané firmě překročení stanov státem schválených. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Ke správným stavu věci i zákonům vyhovujícím důvodům napadeného usnesení dodává se jen ještě toto: Podle § 23 nařízení ze dne 20. září 1899 čís. 175 ř. zák. jest obor působnosti akciové společnosti pevně stanoven předmětem závodu podle stanov. Z toho následuje, že může akciová společnost podnikati jen ony úkony, jež jsou ve stanovách výslovně uvedeny. V § 4 stanov, jednajícím o předmětu podnikání, není uvedeno, že se smí akciová společnost, o niž jde, účastniti i na jiných podnicích, a není proto oprávněna účastniti se jako veřejná obchodní společnost na firmě A.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil soudu své stolice, by znovu rozhodl o opovědi.